

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

15. Miracula, vel quasi miracula fieri subinde etiam à non sanctis. Et quid inter verum & apparens miraculum intersit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

In leg. Long.
lib. 2. tit. 54.
Carol. Mag.
in capitula-
rib. lib. vi.
e. sententiam
sang. ne cle-
ric. &c.

Num. 5. 14.

S. Hieronym.

in 1. Reg. 16.

perfitiosa sunt introducta. 2. Quia eiusmodi judiciarijs modis DEVS tentatur potius, quam eius exploretur voluntas. 3. Quia temeritas est, perere, vt DEVS miraculum faciat, ad innocentiam nostram manifestandam, si non DEVS ipse id suggerat. 4. Quia hanc consuetudinem ridet Fridericus Imp. II. quam etiam iam prius vetuerat Lotharius Imp. in legibus Longobardorum, & illo antiquior Carolus magnus. 5. Quia, præter supra dictum Stephanum Pontificem, etiam alius Pontifex, apud Gratianum, & Lucium morem istum damnauit; *iudicia peregrina & inibita* (sacris scilicet canonibus) ea vocans. Innocentius III. certè sanxit in Conc. Generali, ne vllus Clericus purgationi aquæ feruentis, aut frigide, seu ferri candentis, ritum cuiuslibet benedictionis, aut consecrationis impendat. 6. Quia non tam verba huic ritui adhibita, quæ pleraque pia erant, quàm res ipsa prohibebatur, quæ non erat tantum tentatio DEI, sed etiam miraculi Iudaici imitatio: quæ irrepsit ad similitudinem poculi Zelotypiæ, quod Moyfès, apud Iudæos, DEO auctore, verbis amaricantibus miscuit. S. Hieronymus ait, Hebræos tradere, *quod coram Domino, in eandem aquam maledicta congesta sint: & sicut in lege mulier Zelotypa, hausta aqua, probatur, ita & idololatra hac aqua probari sint. Hi videlicet, qui se idola coluisse penitus denegabant. Tradunt etiam, quod quicumq; idololatra hanc aquam gustasset, labia eius ita sibi adharerent, vt nequaquam ea ab inuicem idololatra separare posset.* Quæ traditio si vera est, DEO iubente, id à Moyse factum est. At solus DEVS occulta cordis nouit & indicat; solus DEVS nequit, cum secreta cordium aperit indicatque, mentiri. Quia igitur veritatem sic se indicaturum spondit Moyfès, merito fides ei adhibita est, & licitè potuit modus ille seruari. Iam verò eiusmodi promissio diuina nulli aquæ facta est; præposterè itaque iudicium aquæ seu frigidæ, seu bullienti committitur: stolidè creditur, aquam de se dignoscere reos atque innocentes. Genio non caret aqua, sed ingenio & iudicio.

XV.

Car Sigon.
lib. 5. regni

Duo hinc video, quæ, clypei modo, possunt obtendi. Primum contingere sæpe miracula in eiusmodi iudicijs, quæ etiam non Sancti instituerunt. Deinde ipsos etiam Sanctos talia iudicia vsurpauisse. Vtriusque exempla præsto sunt. Primi, apud Sigonium, & Aimoinum, istud: *Ludauico Germania rege, Francoforti, mortuo, Ca-*
rolus

rolus Calvus Imp. & Francia rex, properè Aquas, Coloniãq; contendit, ut Lotharingiam, qua fratris & filij eius Lotharij fuerat, occuparet. Ludovicus tres filios reliquerat. Carolomannũ, Ludovicum, & Carolum cognomine Crassum. Ex quibus Ludovicus, qui paterno funeri interfuerat, ubi patrum paterni regni fines ingressum, castra ad Rhenum possuisse audiuit, ira incensus, quod paternum regnum inuadere esset ausus. Francofordia copias mouit, atq; ad alteram Rheni ripam è regione consedit. Ibi jure primũ, deinde gratia, per legatos, petita, cum neutrum impetrasset: decem homines, cum aqua calida, totidẽmq; cum frigida, decẽq; alios cum ferro candente misit, jussos experiri iudicio, veri regnum illud conueniret, quod cum ipso pater suus Ludovicus, sacramento interposito, diuisisset. Qui, re tẽtata, cum detrimentum nullum cepissent, nihil tamen aqua obtinuerunt. Manum hi in aquam feruentem injecerunt partim, partim in frigidam, partim etiam ferrum candens gestantes, nihil senserunt læsionis. Omnia pro miraculo habebantur. Ut enim natura Author innocentis manum, in aqua feruenti feruabat ab aduisione innoxiam, ignis vi suspensa, sic in frigida aliquando nocentis manum vrebat. Perinde enim illi est, seu, frigida vrere, seu calidam, ne vrat, impedire. Exempla talia reperiuntur; sed, vt dixi, vel excusantur sancta simplicitate, vel defenduntur pio justitiæ zelo ac tacita ipsius Numinis suggestione. Neque enim miracula Sancti tantũ perpetrant; cum miraculorum gratia, sit gratia gratis data, quæ non exigit necessariò Sanctos. Quippe multi dicent, in illa die: Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetauimus, & in nomine tuo daemonia eiecimus, & in nomine tuo virtutes multas fecimus? quibus Christus respondebit: Quia nunquam noui vos, discedite à me, qui operamini iniquitatem. Accedit, sæpe miracula videri, quæ miracula non sunt; sed glaucoma, & præstigiæ, ac fascinationes oculorum; aut certè miracula improprie dicta. Quo pacto Moysen imitati sunt magi Pharaonis; qui, quia idem fecisse videbantur, dicebantur & ipsi similiter fecisse. Vocauit autẽ Pharaon sapientes & maleficos: & fecerunt etiam ipsi, per incantationes Egyptiacas, & arcana quadam similiter. Quod diabolus facit, ad eleuanda miracula vera; ad decipiẽdos homines, & in errorem inducendos; ad autoritatem magicis artibus conciliandam; sæpe etiam ad reos defendendos, & opprimẽdos innocentes, Siue opera illa

Italix. Aime-
in. l. 5. histor.
Francor. c. 36.

Matth. 7. 22.

Exod. 7. 11.

S. Thom. 1. p.
q. 114. a. 4.

Iob. 1.

XVI.

Matth. 24.

S. Augustin.
tract. 83. 99.
q. 79.

illa magicis artibus effecta simulata sint, siue vera; de quibus D. Thomas, *dæmones*, inquit, non possunt facere miracula proprie dicta; quia miraculum proprie dicitur, quod sit præter ordinem totius nature creata, sub quo ordine continetur omnis virtus creata. Dicitur tamen quandoq; miraculum largè, quidquid excedit humanam facultatem & considerationem. Et sic *dæmones* possunt facere miracula, faciendo scilicet ea, quæ homines mirentur, eorumq; facultatem, & cognitionem excedat. Nam & vnus homo, in quantum facit aliquid, quod est supra facultatem & cognitionem alterius hominis, ducit alium in admirationem sui operis, vt quodammodo miraculum videatur operari. Sciendum tamen est, quod, licet eiusmodi opera *dæmonum*, quæ nobis videntur miracula, ad veram miraculi rationem non pertingant: sunt tamen quandoq; res veræ; sicut magi Pharaonis, per virtutem *dæmonum*, veros serpentes & ranas fecerunt. Et quando ignis de celo cecidit, & familiam Iob, vnâ cum gregibus pecorum, vno impetu, consumpsit; & turbo domum deiciens filios eius occidit, ea fuerunt opera *sathana* non sanè phantastica, vt docet Augustinus de ciuitate Dei.

Possunt igitur vtique & *dæmones* brachium, frigido humore, contra feruentem aquam, munire, vt aqua, etsi feruida, videatur vim vrendi amittere; licet reuera non in aqua, sed in vnguento sit, quod miraculi speciem potiùs, quàm rem continet. Vidimus circumforaneos succis quibusdam illitas manus liquato plumbo, sine noxa, lauare. Quod mirantur, qui nesciunt virtutem vnguenti; vt & albumine oui ligna, in flammis, illæsa in stuporem dant ignorantes. His talibus artibus nouit vtique & *dæmon* homines dementare, non tamen, nisi malo fine, innocentes; pessimo autem reos defendere. Quod Deus sapientissimo consilio permittit. Verè enim ac eruditè S. Augustinus, in illa verba: *Surgent Pseudochristi & Pseudopropheta, & dabunt signa magna & prodigia, ita vt in errorem inducantur (si fieri potest) etiam electi*, ita scribit. Quod autem Dominus dixit, *Pseudoprophetas multa signa & prodigia facturos, ita vt fallant etiam (si fieri potest) electos*; admonet vtq;, vt intelligamus, quadam miracula etiam sceleratos homines facere, qualia sancti facere non possunt: nec idèo tamen potioris loci apud Deum esse, arbitrandi sunt. Non enim acceptiores Deo, quàm populus Israel, erant magi *Egyptiorum*, quod non posset populus ille facere, quod illi magi faciebant: quam-